

[Finansministeren.]

Det Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Malchau stillede om honorarlønnet Personale, kan jeg kun besvare derhen, at saadant honorarlønnet Personale maa falde ind under det særlige Organ, der tænkes nedsat.

Det ærede Medlem Hr. Lannung var stærkt inde paa Spørgsmaalet om selve Medlemsskabet af en nazistisk Organisation, idet han — samtidig med at han understregede sin egen og sit Partis Holdning under Besættelsesaarene over for det nazistiske Parti — fremhævede, at Medlemsskabet af en saadan Organisation ikke i sig selv burde være strafbart, medmindre samtlige forhaandenværende Omstændigheder taler derfor. Han mente navnlig, at Tidspunkt og Sindelag o. s. v. her skulde være afgørende. Jeg vil gerne herom for det første henvise til de Bemærkninger, der er gjort i Betænkningen fra Folketingsudvalget, og dernæst sige, at efter mit Skøn maa der være særlige Forhold at tage i Betragtning, hvis en Embedsmand, der har været Medlem af en nazistisk Organisation i Besættelsesaarene, skal kunne klare sig uden Afskedigelse fra Statstjenesten. Uanset hvad man ellers vil mene om Spørgsmaalet: den enkelte Mands Ret til at have en Mening og til at være Medlem af en Organisation i øvrigt, maa Medlemsskab i en nazistisk Organisation for en Mand i det offentlige Tjeneste under Besættelsen absolut opfattes som en Ting, der sædvanligvis i det lange Løb maa gøre ham uegnet til at beklæde en Stilling i det offentlige Tjeneste. Jeg nævnte i Folketinget, hvad jeg ogsaa gerne vil nævne her, at selv om en Mand eller Kvinde, der har været Medlem af en nazistisk Organisation, ikke har foretaget Handlinger, som den paagældende kan straffes for efter Straffeloven, saa er alene Tilstedeværelsen af en saadan Nazist i et offentligt Kontor et betydeligt Risikomoment. Det har været et betydeligt Risikomoment for den hæderlige Del af Embedsstanden, der søgte at gøre sin Pligt over for Danmark, saaledes som det nu engang kunde gøres under de givne Omstændigheder. Derfor vil jeg gerne ligesom have det Indtryk afkræftet, som jeg synes er kommet lidt for stærkt frem, uden at jeg dermed paa nogen som helst Maade vil sige, at der ikke skulde være Mulighed for at tage Hensyn til dem, der har været Medlemmer af de nazistiske Organisationer. Jeg er enig i, at der kan foreligge Omstændigheder, som gør en Hensyntagen berettiget, og derfor har Folketingets Udvalg henvist

til Ordet „kan“, hvor der er Tale om at paalægge disciplinær Straf o. s. v., men denne Hensyntagen bør ikke være noget almindeligt, men i høj Grad noget ekstraordinært.

Jeg er i øvrigt enig med det ærede Medlem Hr. Lannung i, at der ikke bør rejses Sag paa Petitesser, men jeg maa dertil føje, at jeg er tilbøjelig til at tro, at saafremt der over for en Tjenestemand overhovedet er rejst en Sag, vil han selv i de allerfleste Tilfælde være interesseret i, at denne Sag føres frem til en Afgørelse, og ikke i, at den syltes eller lægges til Side, da der deri kan ligge et stadigt Uromoment omkring den paagældende Tjenestemand; i øvrigt er der om selve det reelle i det ærede Medlem Hr. Lannungs Betragtning ikke nogen Uenighed mellem ham og mig.

Spørgsmaalet om falsk Anmeldelse giver sig egentlig af sig selv, det maa falde ind under de almindelige Bestemmelser i Borgerlig Straffelov. Jeg har ikke ment, at man skulde fremhæve det saa synderlig voldsomt. Det skulde nødigt være saadan, at man ligefrem paa Forhaand sagde til Folk: „Nu kan I lige prøve at komme og angive den eller den, saa risikerer I at blive afklapset.“ Derfor har jeg ikke for mit Vedkommende villet understrege dette Punkt særligt, men jeg vil gerne her sige, at det maa naturligvis være saaledes, at den Mand, der for at skade et andet Menneske paa uberettiget Grundlag rejser en saadan Sigtelse, som der kan være Tale om i denne Sammenhæng, løber den Risiko, der er forbundet med at fremsætte en falsk Anmeldelse eller falsk Sigtelse i det hele taget. Om man helt skal forhindre anonyme Anmeldelser, ved jeg ikke, men at man skal behandle dem ud fra det, de som anonyme Anmeldelser er værd, er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Lannung i. Der maa staa et Navn og en Person, som gaar ind for de Anklager, der fremføres, men der kan naturligvis for enhver Instans komme til at foreligge anonyme Beretninger, som giver Anledning til, at den paagældende Instans foretager en Undersøgelse af Spørgsmaalet underhaanden og paa Grundlag af en saadan Undersøgelse naar frem til en Opfattelse af, hvorvidt der overhovedet er noget i Anmeldelsen, som der bør tages Standpunkt til.

Jeg er ikke enig med det ærede Medlem Hr. Lannung i, at der bør være en Appelret. Jeg tror, den vilde forhale disse Sagers Behandling, og det forekommer mig, det maa være tilstrækkeligt med den Mulighed, der nu er givet Tjenestemændene for at